

JANIE Q

Emma Brodie

JanieQ

Vertaald door Arjaan van Nimwegen
en Thijs van Nimwegen

Nieuw Amsterdam

Oorspronkelijke titel *Songs in Ursa Major*. Alfred A. Knopf,
division of Penguin Random House LLC, New York

© 2021 Emma Brodie

© 2021 Nederlandse vertaling Arjaan van Nimwegen en Thijs van Nimwegen /
Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp © TK

Omslagbewerking image realize

Foto auteur © Kelley DeBettencourt

NUR 302

ISBN 978 90 468 2791 8

www.nieuwamsterdam.nl

Voor de verbluffende vrouwen in mijn familie –
vooral mijn grootmoeders,
Anne-Marie en Esther,
en mijn tante
Rosemary

1

Island Folk Fest

Zaterdag 26 juli 1969

Een stagehand verwijderde de ontmantelde onderdelen van het drumstel van Flower Moon en de laatste flard daglicht tekende een gouden kring rondom het bekken. Het knipoogde naar het publiek, toen gleed de rode zon de zee in. In de opkomende schemering glansde het podium als een emaillen schelp, gonzend van de verwachting van het publiek.

Jesse Reid kon nu elk moment opkomen.

Curtis Wilks stond met de andere journalisten zo'n tien meter van het podium. Zeke Felton van *Billboard* deelde daar een joint met een groupie van Flower Moon in een kaftan met kralen; Ted Munz van *NME* stond zijn aantekeningen door te nemen onder de dichtstbijzijnde lichtbak; Lee Harmon van *Creem* wisselde verhalen uit met Jim Faust van *Time*.

De Flower Moon-groupie kwam op Curtis af met de joint tussen haar lippen en wierp een blik op het pasje om zijn nek. Op het fotootje stond Curtis' gezicht – Keith Moon had het ooit 'het dakloze Beertje Paddington' genoemd – boven zijn naam en de woorden ROLLING STONE. De groupie bood Curtis de joint aan. Hij pakte hem aan.

De teug werd een penseelstreek in een impressionistisch schilderij; rooksluier stegen op in de zilte lucht, gebruide ledematen en jonge gezichten vervlochten zich als madeliefjeskransen over het grasveld. Hij gaf het meisje de joint terug en keek hoe ze

weghuppelde naar de kring hippies. Iemand had een conga, kringloopnimmf begonnen te dansen op een asynchroon ritme.

Curtis had zijn eerste ervaringen als correspondent opgedaan in het festivalcircuit. Berkeley, Philly, Big Sur, Newport, maar geen daarvan kwam qua sfeer in de buurt van Bayleen Island: de beklimming van de rode leemrotsen, de graslanden met wilde bloemen, het uitzicht over de Atlantische Oceaan. Het had iets magisch om een veerboot te moeten nemen naar een evenement.

Curtis keek naar de dansende meiden en voelde een golf van voortijdige nostalgie opkomen. In de folkwereld heerste het gevoel dat die muziek op zijn einde liep; de Vietnamoorlog sleepte zich al zo lang voort, de protestsongs die Dylan en Baez gemaakt hadden tot wat ze waren, leken nu leeg en lusteloos.

Curtis was voor hetzelfde gekomen als iedereen: om te zien hoe Jesse Reid het stervende genre nieuw leven zou inblazen. Als op afspraak begonnen de dansende meiden met trillende stemmen van opwinding Reids doorbraaksingle te zingen.

*My girl's got beads of red and yellow,
Her eyes are starry bright.*

Hun koortsige gegiechel deed Curtis denken aan de keer dat de jonge Elvis Presley had opgetreden op zijn highschool in Glade-water, Texas, in '55 was dat. Curtis, achttien jaar en verslingerd aan Buddy Holly, had gezien hoe meisjes die hij al sinds de kleuterschool kende ongeneerd stonden te huilen, meegesleept door de fantasie dat Elvis hén zou kiezen. Helemaal *Bye Bye Birdie*. Die macht had de ware rockstar.

Het imago van de bescheiden Jesse Reid had niets van dat van Elvis, maar Reid leek bij zijn fans dezelfde aanbidding op te roepen. Hij had net zo'n cowboybariton als Kris Kristofferson (maar die van Reid klonk nonchalant), en de lyrische gitaarvaardigheid van Paul Simon; bovendien was hij langer dan die twee en had hij

blauwe ogen die, volgens *Snitch Magazine*, Curtis' heimelijk favoriete blad, 'de kleur hadden van een stonewashed Levi's'.

*She makes me feel so sweet and mellow,
She makes me feel all right.*

'Sweet and Mellow' was een song als een Snickers-reet: als je die hoorde, wilde je meer. Het was zonder meer de grote zomerhit; achttien weken lang stond hij in de toptien van *Billboard*. Curtis had Reid gevolgd sinds zijn optreden het jaar daarvoor bij Fair Play in het Wembleystadion, maar deze single, van Reids album dat zijn naam droeg, had hem in één klap van een zanger voor liefhebbers tot mainstreamsensatie verheven.

En vanavond zou Reid zich presenteren als troonopvolger van de folkrock.

De menigte brak uit in applaus toen er een kale man met een grijze baard het podium op slofte: Joe Maynard, voorzitter van de festivalcommissie. Hoe langer er geklapt werd, des te gepijnigder werd Maynards blik. Curtis' nieuwsradar knetterde.

'Hallo daar, lieve mooie mensen,' zei hij. Met zijn handen be-daarde hij het gejuich.

'Nou, ik kan het niet mooier maken dan het is, dus ik zeg het maar gewoon,' zei hij. 'Helaas zal Jesse Reid vanavond niet optreden.'

Curtis voelde een steek van teleurstelling; het lijstje artikelkoppen dat hij bedacht had ging in rook op. Een heftige schokgolf sloeg door het publiek. Een voor een verwelkten de dromerige blikken, een veld vol paardenbloemen werd wit van woede, op het punt los te barsten.

En dat gebeurde. Uitzinnige kreten dreunden als een klok door de schemer. De meisjes die net nog hadden staan dansen barstten in snikken uit. Maynard verschrompelde achter de microfoon.

'Maar we hebben nu een fantastisch optreden voor jullie, een

paar minuutjes nog,' zei hij, zijn slapen glimmend van het zweet. Een tweede gebrul van de menigte joeg hem van het podium.

Curtis drong zich naar het podium. Er moest iets gebeurd zijn: hij had Reids A&R-manager backstage gezien nadat Curtis Flower Moon had geïnterviewd. Misschien was Reid te zat om op te treden. Misschien was hij backstage doorgedraaid: dit festival was optreden nummer 26 in een wereldtournee langs zestig locaties. Soms stortten artiesten zomaar in, Curtis had het eerder meegeemaakt.

Hij ontdekte Mark Edison, die vanachter de coulissen het publiek in liep, en wist zijn aandacht te trekken. Edison was journalist bij *The Island Gazette*, een onafhankelijk plaatselijk dagblad. De meeste journalisten die het Fest volgden vonden zijn valse stukjes onverdraaglijk, maar voor Curtis was hij altijd nuttig geweest.

De ontsteltenis van het publiek had zich omgezet in beweging. Onder kreten van de hardnekkigste Reid-fans waren er in de menigte rijen ontstaan die in de richting van de uitgang schoven.

Edison had Curtis bereikt en bood hem zijn heupfles aan: lauwein. Allebei namen ze een forse slok.

'Wat is daar aan de hand?' vroeg Curtis. 'Waar is Reid?'

Edison schudde zijn hoofd. Ze gingen opzij voor twee langsdraivende meiden die het bord met PEACE LOVE JESSE dat ze als banier hadden gedragen in stukken scheurden. Curtis benijdde de band die voor dit stel zou gaan spelen niet.

'Wie gaat het worden?' vroeg Curtis. 'Iemand van het programma van morgen?' Mark schudde zijn hoofd.

'Een plaatselijke band, The Breakers,' zei Mark.

'Ken ik niet,' zei Curtis. 'Welk label?'

'Label?' zei Mark. 'Hebben ze niet. Gewoon een stel jongens. Ze zouden op het amateurpodium beneden optreden, en de leiding heeft ze eruit geplukt. Ze hebben nooit voor meer dan veertig, vijftig man gespeeld.'

‘Holy shit,’ zei Curtis. Dit ging een bloedbad worden.

Intussen waren drie jongens begonnen met het opzetten. Ouder dan twintig konden ze niet zijn. De drummer zag er het meest volgroeid uit, met een strakke onderkaak, zwart haar tot op zijn schouders en een amandelkleurige huid. Hij was duidelijk familie van de bassist, die er jonger uitzag, hij was geschoren rondom zijn kin en droeg een rode bandana over zijn voorhoofd. De gitarist was bleker, had jongensachtige trekken en gedroeg zich nors. Zijn zandkleurige haar zwaaide voor zijn ogen toen hij aan het stemmen was.

‘Wij willen Jesse!’ gilde een meisje over Curtis’ schouder.

Curtis begon zich af te vragen of hij niet beter terug kon gaan naar de stad. De Elektra-producers hadden een jacht gehoord en gaven een afterparty voor lui uit de business. Bayleen Island lag maar op acht kilometer van internationale wateren, en dat betekende prima drugs; binnen een uur kon hij uit zijn dak zijn.

‘Jesse Reid, Jesse Reid.’ Kreten stegen op uit de menigte volgelingen.

Terwijl de jongens hun apparatuur checkten, zag Curtis iemand achter het drumstel inpluggen in de versterker. Toen ze rechtop ging staan, ving de schijnwerper haar gele haar, dat als gouden franje tot op haar middel hing. Eenvoudig gekleed: afgeknipte jeans en een wit boerenhemd, een akoestische gitaar met een band over haar rug. Haar gebruide benen leken meisjesachtig toen ze naar het midden van het podium liep, maar ze had vrouwelijke trekken, volle lippen, holle jukbeenderen.

Ze straalde.

‘Wie is dat?’ vroeg Curtis.

‘Jane Quinn,’ zei Mark. ‘Leadzang en gitaar.’

Toen ze haar plek had ingenomen, schoven de jongens instinctief in haar richting. Ze schraapten met hun voeten over de planken, als renpaarden voor de start.

‘Wij willen Jesse!’ schreeuwde een hysterische meid.

Jane Quinn liep naar de microfoon, Curtis zag dat ze op blote voeten liep.

‘Wauw,’ zei ze, blozend van opwinding. ‘Ziet er goed uit van bovenaf.’

Het publiek negeerde haar. Wie op weg was naar de uitgangen liep door alsof ze er niet was. Een klein kluitje Reid-fans bleef zijn naam scanderen, gillend boven het rumoer uit.

‘Jesse Reid, Jesse Reid!’

Jane Quinn probeerde het nog eens.

‘Hoi, allemaal,’ zei Jane. ‘Wij zijn The Breakers.’

Het had geen effect, iedereen bleef doorkletsen alsof ze op een parkeerterrein stonden in plaats van bij een concert. De jongens op het podium draaiden onrustig rond. Jane keek de gitarist even aan.

‘Opdonderen,’ klonk een schrille stem boven de chaos uit.

Jane wierp een blik op de drummer, alsof hij moest aftikken. Ze wankelde. Curtis voelde een golf medelijden. Moest dit sneue meisje het opnemen tegen een van de grootste wereldsterren?

‘Jesse Reid, Jesse Reid.’

Toen draaide Jane Quinn het publiek de rug toe en rechte haar schouders. Ze bewoog zich traag en bedaard. Ze haalde diep adem, legde een hand op de microfoonstandaard en sloot haar ogen. Ze stond doodstil te luisteren. Het rumoer klonk een halve decibel zachter.

Toen ze haar ogen opende, flitste haar blik op. Ze boog zich naar de microfoon.

My girl's got beads of red and yellow.

Curtis' hart sloeg over toen het refrein van ‘Sweet and Mellow’ over het weiland golfde als een zilveren komeet. Haar bandleden wisselden verbijsterde blikken. Het publiek hield zijn adem in.

Had ze dat echt gedaan?

Her eyes are starry bright.

Jane Quinn overzag zelfverzekerd het publiek, alsof ze wilde zeggen: *Ik weet wel dat jullie Jesse Reid willen, maar ik ga jullie eens even iets veel beters laten horen.* Alsof iemand een aansteker omhooghield in een stormwind. Die meid had fucking lef.

She makes me feel so sweet and mellow.

Wat een bereik – een sopraan uit de school van Joan Baez en Judy Collins, maar lang niet zo chic als Collins of zo strijdlustig als Baez. Haar stem had een ruig randje, een haast hillbillyachtige heesheid, waarvan Curtis' nekharen overeind gingen staan. Schitterend.

She makes me feel all right.

Jane keek naar haar gitarist. Hij knikte even naar haar; ze had de sprong gewaagd en ze stonden achter haar. De basisakkoorden van het nummer waren eenvoudig. De drummer tikte af en The Breakers begonnen te spelen.

De tijd vertraagde.

My girl makes every day a hello.

Als Jesse Reid 'Sweet and Mellow' zong, intoneerde zijn stem de melodie zonder versieringen, uitsluitend zijn zuivere bariton en zijn gitaar. Nu Jane Quinn zong, deed ze elke herinnering aan Reids versie vergeten, ze voegde loopjes en extra noten toe alsof ze het nummer ter plekke componeerde. Curtis was verbijsterd: ze maakte keuzes die geen enkele muzikant zou maken, of had kunnen maken.

Her eyes light up the night.

Onwillekeurig begon het publiek mee te zingen. Ze waren allemaal gekomen om getuige te zijn van het ontstaan van een legende, en dat gebeurde ook; alleen was het niet de legende van Jesse Reid.

She makes me feel so sweet and mellow.

Curtis was erbij geweest in Newport toen Bob Dylan was opgekomen met zijn elektrische Fender Stratocaster. Twee jaar later was hij in Monterey geweest, waar Jimi Hendrix tijdens 'Wild Thing' zijn gitaar in brand stak. Geen van beide was hiermee te vergelijken. Een onbekende die de topplaats overnam, een meid. Island Folk Fest '69 zou nooit vergeten worden.

She makes me feel all right.

Mensen op weg naar de uitgang kwamen terug. Mensen die hadden staan huilen glimlachten. Ze joelden, juichten, zoenden en knuffelden elkaar. Toen het nummer was afgelopen werden ze helemaal gek.

'Janie Q!' riep Edison, die naast Curtis stond te klappen.

Janie Q.

'Echt een fantastische avond,' zei Jane, alsof ze een eerder gesprek opvatte.

En meteen telde ze af voor het volgende nummer van The Breakers, een eigen nummer in uptempo dat 'Indigo' heette en deed denken aan 'White Rabbit'. Curtis verstond de tekst niet maar de muziek was sterk, The Breakers hadden een geweldige sound, een mix van prog en psychedelische rock vol vervormde noten en galvende akkoorden.

En toch was het Janes stem die de show stal. Haar aantrekkingskracht had iets persoonlijks, je kon niet naar haar kijken zonder ergens diep vanbinnen geraakt te worden. Terwijl ze zong kreeg Curtis het echte rockstargevoel: hij wilde dat ze hem zag. Ze

schokte even met haar schouders, haar zijden haarlokken weer-
spiegelden het licht. En het gebeurde. Jane Quinn grijnsde naar
hem. Hij wist het.

Uren later zat Curtis op het jacht van de Elektra-club lijntjes te
snuiven van de buik van de Flower Moon-groupie toen Mark
Edison een bericht kreeg van het ziekenhuis op het eiland. Een
half uur later ging *The Island Gazette* ter perse met de kop: FOLK
FEST TOP-ACT JESSE REID AAN DE DOOD ONTSNAPT BIJ MOTOR-
ONGELUK, VERDERE TOURNEE AFGEZEGD.

2

Jane lag in bed te luisteren naar het tinkelen van de windgong tegen de verandadeur. Het daglicht verwarmde haar oogleden, maar ze hield haar ogen dicht. Ze kon gisteravond nog niet loslaten.

Een reeks beelden speelde telkens weer door haar geest: hoe ze haar sandalen naar Kyle toe schopte toen hij achter het amateurpodium zijn bas stond te stemmen; Greg die met open mond zijn snaredrum achter in de gehavende legerjeep schoof; de brullende menigte toen een Fest-organisator ze achter het hoofdpodium afzette; de hitte van de schijnwerpers op haar wangen toen ze het podium op liep en besepte dat ze haar schoenen niet aanhad; Rich' knokkels die wit werden op de fretten toen het publiek maar niet wilde kalmeren.

In de drie jaar dat Jane al had opgetreden op Fest had ze zich nooit kunnen indenken dat ze nog eens op het hoofdpodium zou staan. Dat maakte net zo weinig deel uit van haar wereld als een driedeksjacht dat in Regent's Cove lag afgemeerd: o ja, ze zag het wel, maar het hoorde bij rijkdom en macht. Jane was gisteravond niet bang geweest om op te komen omdat het niet echt leek.

Toen ze gezien dat Rich de zenuwen kreeg en haar intuïtie had het overgenomen: als ze 'Sweet and Mellow' wilden, dan konden ze 'Sweet and Mellow' krijgen. Ze hoorde nog haar eigen stem knetteren door de luidsprekers.

Het idiote was dat Jane Jesse Reids album nooit gehoord had; ze kende 'Sweet and Mellow' omdat het de hele zomer non-stop op stond in haar grootmoeders kapsalon, maar iedereen liep zo weg met het album (vooral Kyle) dat ze weigerde het te draaien.

Ze had als een gek geïmproviseerd met de tekst, maar dat had uiteindelijk niks uitgemaakt; ze hoorde nu nog het donderende applaus na haar optreden.

Knokkels trommelden op haar deur. Jane hield haar ogen dicht.

‘Janie.’ Grace kwam binnen. ‘Ik heb zo lang mogelijk gewacht, maar om elf uur moeten we er zijn.’ Haar tante schoof de gordijnen open, het licht viel over de rommel op de vloer.

‘Mijn dienst begint pas om twaalf uur,’ zei Jane en ze draaide zich om.

‘Sorry, weet ik. Maar om half twaalf heb ik een overleg, patiënt-begeleiding.’ Grace opende Janes kleerkast en gooide een gesteven blauw uniform naar haar toe. Jane gromde.

‘Kom nou. Vandaag is een grote dag,’ zei Grace. Jane kwam overeind. Even een steek van afgrijzen toen het uniform in haar schoot gleed.

Beneden zat haar nicht Maggie tegen de keukentafel aan geperst, haar stoel achteruit vanwege haar gezwollen buik. Hun grootmoeder Elsie keek op van het fornuis.

‘Morgen,’ zei Elsie. De keuken rook naar citroen en aangebrande boter.

‘Goeiemorgen,’ zei Jane. Met een kam stak ze haar haar op in een knot. Maggie wierp haar een blik toe en richtte zich weer op de voorpagina van *The Island Gazette*.

‘Ook goeiemorgen,’ zei Jane. Maggie zweeg. Ze was twintig, een jaar ouder dan Jane, en met hun gouden haar, lange armen en benen en gebruinde huid hadden ze zussen kunnen zijn. Daarmee hielden de overeenkomsten op.

Elsie knipoogde naar Jane en draaide de *hash browns* om in de braadpan. Ze was begin vijftig en Jane had haar hoekige gelaats-trekken en grijze ogen geërfd, al leek de blik van Elsie ontstegen, wat nog versterkt werd door haar zilveren haar. Die kleur had het al tien jaar, sinds de nacht dat Janes moeder niet thuisgekomen was.

Jane liep naar het fornuis en stak haar vingers in de pan.

‘Ga vooral je gang, hoor,’ zei Maggie zonder op te kijken. Jane stopte een hashbrown in haar mond en voelde de olie sissen op haar tong. Ze liep naar de tafel en las over Maggies schouder heen de krantenkop.

‘Wauw, heeft Jesse Reid een ongeluk gehad?’

‘Jasses, Jane, die adem van je,’ zei Maggie, en ze duwde Jane met haar elleboog naar haar eigen stoel. Elsie zette voor ieder van haar kleindochters een bord met hash browns, bacon en eieren neer. Net toen Grace vanuit de tuin kwam binnenwaaien, pakte ze de krant op.

‘Mooi zo, je bent op, Janie,’ zei Grace, en ze zette een gieter onder de gootsteen. Ze liep naar de pan en pikte er een hashbrown uit, net zoals Jane gedaan had.

‘Zo komt Jane aan die manieren,’ zei Maggie.

‘Kalm maar, agent, het is de laatste,’ zei Grace. Zij en Maggie leken sterk op elkaar, als moeder en dochter, al had Grace kraaienspootjes rondom haar bruine ogen en was haar haar dof van het lange binnen zitten.

Elsie gaf een kreet. Ze vouwde *The Island Gazette* dubbel en begon voor te lezen.

Terwijl Jesse Reid waarschijnlijk de slechtste avond van zijn leven meemaakte, hadden The Breakers, de favorieten van Bayleen Island, een van hun beste. De afwezigheid van Reid had de weg naar het hoofdpodium geplaveid voor The Breakers, en zangeres Jane Quinn was er helemaal klaar voor.

‘Heeft Mark Edison dat geschreven?’ vroeg Jane. In zes jaar had hij The Breakers nog nooit een gunstige recensie gegeven.

‘Hij zegt ook nog dat The Breakers “zich langzaam ontwikkelen tot een verdienstelijke amateurband”,’ zei Maggie.

‘Kijk eens aan,’ zei Jane. Elsie legde de krant op tafel.

‘Hoe was het om daar te staan?’ vroeg ze.

Jane voelde de muziek nog door haar lijf gonzen van haar hielen tot haar borstbeen, de energie van de massa sloeg in golven over haar heen.

‘Als een oceaan,’ zei ze. Elsies ogen schitterden, alsof ze de herinnering deelde. Grace glimlachte vermoeid naar Jane.

‘We moeten er zo vandoor,’ zei ze.

Geklos deed de trap trillen toen Greg, de drummer van The Breakers, uit Maggies slaapkamer naar beneden kwam. Voor Jane was Gray Gables een grootse villa, maar telkens als ze een man in een van de victoriaanse deuropeningen zag staan, besepte ze dat het niet meer dan een arbeiderswoning was.

‘Morgen, allemaal,’ zei Greg. Hij had dezelfde kleren aan als de vorige avond, vol opgedroogd zweet, zijn haar stond omhoog in vreemde plukken. Na het optreden waren ze blijven drinken tot de laatste ronde.

‘Janie Q!’ riep hij, en hij gaf haar een high five. ‘Het was legendarisch gisteravond. Breakers forever!’

‘The Breakers zijn banale namaak,’ zei Maggie.

‘Mags, lekker ding,’ zei Greg, ‘ik weet dat het je niet lekker zit, maar je hoeft ook niet...’

‘Ik heb je al gezegd dat je niet hier kunt blijven tot de baby er is en gisteravond ging je meteen onderuit. Je hebt vijf uur liggen snurken, Greg.’

‘Had me een duw gegeven.’

‘Heb ik gedaan, werkte niet. Je bent een kolossale zatte bruinvis,’ zei Maggie. Ze wendde zich tot Jane. ‘En jij hebt hem meegenomen.’

‘Het is niet Janes schuld. Sorry, ik heb er niet bij nagedacht,’ zei Greg, en hij pikte een hash brown van Maggies bord. Maggie wierp hem een dodelijke blik toe.

‘Ik moet weg,’ zei Jane.

‘Ga je naar het Centrum?’ vroeg Greg. ‘Kun je me bij het reservaat afzetten?’

‘Dus je blijft niet?’ zei Maggie.

‘Kan niet,’ zei Greg. ‘Ik moet douchen, schone kleren aan. Mijn voeten zijn opgezwollen, ik moet uitrusten.’

‘Ben je nou besode...’ Maggie snakte even naar adem. Meteen had ze alle aandacht. Ze was over twee weken uitgerekend.

‘Kalm maar,’ zei Maggie; ze verschoof wat op haar stoel. ‘Hij schopt alleen maar.’

Greg zuchtte. ‘Zou het niet handiger zijn als we trouwen en ik hier intrek?’ zei hij.

‘Voor mij niet,’ zei Maggie.

De dames Quinn glimlachten. De laatste van hun geslacht die getrouwd was, was Charlotte Quinn geweest, die in 1846 was uitgehuwelijkt aan de kapitein van een Portugese walvisvaarder. Toen het schip Bayleen Island aandeed om te lossen, was Charlotte stiekem van boord gegaan in een kerosinekast. De zeven generaties Quinn die sindsdien op het eiland hadden gewoond, waren voor van alles uitgemaakt – slet, heks, opoe – maar nooit voor echtgenote.

Om kwart voor elf reden ze weg in de oude stationcar met houtbekleding van de Quinns. Jane zocht de autoradio af tot ze ‘Yellow Submarine’ vond. Ze draaide het raampje omlaag en liet de zilte lucht over zich heen strijken terwijl ze van de witte huisjes van Regent’s Cove de boswegen van Mauncheake in reden. Ze neuriede zachtjes en teder mee met de radio.

Bayleen Island, op een steenworp afstand van de kust van Massachusetts, omvatte zandstranden, graslanden vol wilde bloemen, boerenland en bossen tussen de vijf dorpen: de drie permanent bewoonde dorpen Perry’s Landing, Lightship Bay en Regent’s Cove, en de meer landinwaarts gelegen nederzettingen Caverswall en Mauncheake, die grensden aan het Wampanoag-reservaat.

De plaatselijke bevolking was van gemengde afkomst: Wampanoag, Portugese, Britse en Barbados-bloedlijnen waren met elkaar